

Nieuwsbrief 2 - 2017 – Motlopi en Mosima

We zijn hier alweer bijna een week en onze twijfels verdwijnen als sneeuw voor de zon. Niet alle twijfels over hoe we onszelf als gezin hierin gaan positioneren. Maar wel de twijfels over dat wat we als stichting doen goed is. De hulp die wij hier geven en het verschil dat we maken met onze kleinschalige en concrete hulp, is zo wezenlijk van aard en zo broodnodig, dat geen enkele macro, meso of micro-ontwikkeling zou moeten zorgen dat deze hulp stopgezet wordt. Ongeacht de wijze hoe we hier als bestuur invulling aan blijven geven. We kijken terug op een eerste week met intense ontmoetingen en opstart van een drietal prachtige hoofdprojecten. Deze nieuwsbrief gaat over nummer 2 en 3. Dank sponsors en donateurs dat jullie het mogelijk maken dat wij dit werk kunnen doen!

3 augustus – Project 2: Kinderdagverblijf Motlopi

In alle vroegte gaat de wekker om 05:45, het is nog diepdonker buiten. Britt en ik kleden ons snel aan, nemen een snel ontbijtje en stappen dan in de auto op weg naar Steilloop en dan nog zo'n dertig kilometer verder. Om iets voor achten ontmoeten we onze nieuwe aannemer daar bij een shopping center. Hij is keurig op tijd en arriveert 1 minuut na ons. Samen rijden we verder richting het kinderdagverblijf. Dat is even zoeken, maar we vinden het uiteindelijk terug.

Eenmaal daar gearriveerd komen de hele kleine ukkies, vergezeld van de moeders, ons weer zingend tegenmoet. Ze klappen en dansen en zijn erg blij om ons te zien. Het zijn ongeveer evenveel kindjes als vorig jaar, een stuk of 20, in de leeftijd tussen 0 en 4 jaar. De kindjes gaan daarna naar binnen en gaan zitten aan de tafeltjes die ze vorig jaar van ons gekregen hebben. Het immer bloedhete golfplaten hutje ligt er keurig bij.

Wij komen aan samen met de aannemer Jan en twee van zijn mannen. We vertellen Francine, het hoofd van de crèche, dat ze een nieuw gebouw krijgt met een keuken en sanitair en ze wordt stil. Omhelst ons. Opnieuw en opnieuw. Zegt dat haar gebeden verhoord zijn. En dat ze zo blij is. Dat ze niet weet wat ze moet zeggen. Ze spreekt slecht Engels en de aannemer en Francien praten snel met elkaar in een Zwart Afrikaanse taal waar we echt niets van bakken. Er wordt een plan geschetst zoals dat hier gebeurt. Eerst in het rode zand. Daarna in een notitieblokje. Dan is er een prijs. Dan een deal. En dan aan de slag. Dat in een tijdbestek van maximaal twee uur. Geen bestek, geen tekeningen, geen berekeningen, geen vergunningen, geen aanbestedingen, geen bestemmingsplannen. De prijs schuift nog wat heen en weer, maar we worden het eens en drukken elkaar de hand. Er komen twee aparte gebouwen. Een gebouw met twee ruimten voor de kinderen, waarin we ook wat bedjes kunnen zetten. Die hebben ze nu

helemaal niet. En een apart gebouw met de keuken. Die is nu buiten onder de boom. En alles wordt geschilderd in vrolijke kleuren. We vragen haar een wensenlijst te maken voor de inrichting en ze is bescheiden. Een paar baby-dekentjes, kleurtjes en wat speelgoed. En een paar bedjes zou geweldig zijn. En mag er misschien nog een beetje papier bij om op te tekenen?

Even later vertrekken we weer. Als het goed is, is het geheel gereed binnen nu en twee weken. In Nederland hebben we al een speeltuin besteld, die ze ook nog krijgen. Heel gaaf dit. Jullie houden de foto's van de voortgang tegoed. Ze gaan de komende dagen met zeven man sterk aan het werk.

Vervolgens gaan Britt en ik naar het shopping center van Steilloop. In een goedkope winkel, waar we zonder twijfel de enige blanken zijn, slaan we onze slag. We kopen de spullen in voor de hygiëne pakketjes. Die hebben we vorig jaar ook uitgedeeld en daarvoor hebben we na onze oproep in de laatste nieuwsbrief zoveel donaties ontvangen, dat we de actie dit jaar herhalen. Een stuk Sunlight zeep, een tube tandpasta, een tandenborstel en een washand en soms aangevuld met wat andere kleine dingen voor iedere leerling. En dat keer 150.... Dat zijn drie winkelwagens afgeladen vol. Ook kopen we allerlei dingen voor het kinderdagverblijf, hard plastic bestek, de babydekentjes, wat bekers, wat tekenmateriaal en een hele grote beer. Het personeel begrijpt er eerst niets van, maar als ze horen dat dit naar een school gaat, vinden ze het fantastisch. Thanks for what you are doing for our country. May God bless you. De auto ligt vol.

Daarna gaan we verder in onze zoektocht naar een internetverbinding. Britt heeft nog steeds profijt van haar gewonnen abonnement, maar dat is niet sterk genoeg voor een hotspot. En Edgar en ik kunnen zelfs op dataroaming sinds woensdag niets meer binnen halen, zelfs een sms niet. De wifi-verbinding die Rex heeft achtergelaten waar 2 Gb data

op zit, krijgen we niet aan de praat. Dus we zijn op zoek naar internet. Niet alleen omdat we de eerste nieuwsbrief willen versturen, maar vooral ook omdat er vier internationale betalingen dringend voltooid moeten worden. De KFC heeft het niet. We zien een netwerk hangen van de Fish & Chips. Bij navraag heeft alleen de manager het wachtwoord. En als we dan tot de manager doorgedrongen zijn, werkt dat wifi alleen voor de kassa. Maar goed

nieuws: er is een internetcafe. Eenmaal gevonden heeft het internet cafe geen internet. Loslaten die westerse logica.... We beginnen er een beetje chagrijnig van te worden en staan op het punt 'even' naar Lephallale te rijden, een ommetje van enkele uren. Dan bedenken we nog twee opties. De pastoor van Baltimore, die we even van tevoren in de

KFC hebben ontmoet of de golfbaan vlakbij Swartwater. Via app krijgt Britt contact met Natasja, die heeft een telefoonnummer, dat bellen we en die meneer van de golfbaan was uiterst begaan met ons. En heeft wifi. Terwijl wij weer richting Swartwater koersen belt hij opnieuw en zegt dat we bij de NTB terecht kunnen, de enige winkel van Swartwater waar we al jaren ons bouw materiaal bestellen. De community lost het op en we worden inderdaad met open armen ontvangen. Op een perfect werkend wifi. We doen onze betalingen, stellen al onze betaalpassen in op 'pinnen is toegestaan in Afrika' (dat was er op de drukke dagen voor de vakantie bij ingeschoten), sturen de nieuwsbrief uit en kiezen het meubilair voor de staffroom uit. Joepie! Tegelijk nog snel de belangrijkste werkmail naar binnen getrokken en daarna nog even langs Boithuto.

Bij Boithuto vliegt Peter op ons af. Hij had ons gemist. There you are! Toen we vertelden dat we bij Francine bij de crèche geweest waren en dat we daar een gebouw neer laten zetten, springt hij in het rond van blijdschap. Daarna gaat hij op zijn bekende Peter-praatstoel zitten. Hij kan er nog steeds nauwelijks uit over het feit dat we er echt weer zijn. En opnieuw mooie dingen doen voor de school. Hij raakt niet uitgepraat over wat we in beweging gezet hebben. Het wonder van de blanke school (op drie kilometer afstand), door wie ze decennia lang genegeerd zijn en bij wie hij sinds 2014 mag aankloppen als hij echt in nood zit. Die door wellicht een soort schuldgevoel zijn gaan helpen. En sinds dit jaar dan ook de militaire base op honderden meters afstand. Ook door hen zijn ze jarenlang genegeerd en nu is Boithuto een belangrijk project in de community. Overigens heeft dat een bij-effect dat er her en der ook wat gevoelens ontstaan tussen leerlingen en militairen, maar dat terzijde. De militairen komen bijna dagelijks voetballen en sporten samen met de leerlingen en zetten ze daarmee positief in beweging. Ook praten ze over het belang van onderwijs. Hoe dan ook, ze sluiten hun ogen niet langer voor deze school en doen er alles aan om ze te helpen. Of het nu met bevoorrading van water is of het doen van klussen. Peter heeft vandaag twee uur lang gepraat met de andere leraren over het belang van de mindset van alle leerlingen. En hoe positief de invloed is als je weet dat andere mensen zich om je bekommeren. En wat dat van jezelf vraagt. We zijn trots om te zien dat de hele community beter met elkaar verbonden raakt en begint te draaien.

Ook met de bouw van de staffroom schiet het goed op vandaag trouwens, kijk maar!

We brengen de avond gezellig met zijn drietjes voor samen met Dino en Mojo, de twee Deense Doggen en Pebbles, het Zuid-Afrikaanse brakkie.

4 augustus – Project 3: Mosima primary school

Vandaag is het tijd om te kijken of we een nieuw, derde project kunnen opstarten. Vorig jaar zijn we in contact geweest met de hoofddocent (Abraham) van een school en de circuitmanager van Palale-South. Zij hebben in 2016 een verzoek gedaan aan ons als stichting om een hostel voor 200 leerlingen te realiseren bij hun school. Abraham is schoolhoofd van een primary school (acht klassen) en heeft het geluk dat deze school is neergezet

onder de blanke regering. De gebouwen zijn dan ook in prachtige staat, het is mooi ruim opgezet en er staat een veilig hek omheen. Op de foto's ziet het er wel honderd keer mooier uit dan Boithuto. Ook is er een bibliotheek gedoneerd (met te weinig boeken trouwens) door de Mandela Foundation en nette toiletten. Dit neemt niet weg dat ook dit een arme school is, die met erg weinig middelen rond moet komen en de school heeft eigenlijk dringend hogere leerlingenaantallen nodig, om de faciliteiten open te kunnen houden. De school is gebouwd voor 250-280 leerlingen en ze hebben er slechts 124. Wat ze echter niet hebben is een hostel waarin kinderen kunnen verblijven.

Op dit moment hebben ze 28 actieve verzoeken voor hostel-faciliteit en ze hebben tien leerlingen vanuit hun huidige bestand die tot de zwaarste categorie 'probleemkinderen' behoort. Oftewel omdat ze wees zijn en er eigenlijk niemand (in het beste geval een oma) zich om ze bekommert oftewel omdat ze ouders hebben die de kroeg en kinderen maken interessanter vinden dan het opvoeden van de kinderen die ze gemaakt hebben.

Na de goede bespreking vorig jaar, is het stil gebleven via internet. Net voor vertrek kwamen we erachter dat de circuitmanager met pensioen is gegaan en we hebben geen nieuwe contactgegevens gekregen. Wel hadden we de contactgegevens van de school

zelf, dus zo kwam het dat Britt en ik vandaag richting Hlagalakwena koersten om maar eens een kijkje ter plekke te nemen. Ja, die plaatsnaam kunnen wij ook niet fatsoenlijk uitspreken ;-), dus we zullen spreken over de naam van de school: Mosima.

Het is weer een mooi ritje naar een plek waar we niet eerder geweest waren en waarvan de laatste acht kilometer alleen een zandpad aanwezig is. Als we aankomen bij de school, staat er een hele sliert kinderen ons op te wachten. Ze lachen en zwaaien en zingen. Wat een welkomst comité. Daarna worden we met alle egards ontvangen op het kantoor van Abraham, het schoolhoofd. Al snel ontdekken we dat zij kort na onze bespreking geprobeerd hebben al onze vragen te beantwoorden, maar die informatie ons nooit meer bereikt heeft. Er volgt een indringend gesprek over wat ze nodig hebben, wat ze vragen en wat wij kunnen en willen. Daar hebben we nog wel het een en ander te overwinnen, maar zo werken die dingen nu eenmaal. We vinden elkaar al pratend erg goed.

Er zijn twee grote verschillen met Boithuto: zoals gezegd 1. de schitterende lesgebouwen en 2. de mate van organisatie en reinheid. Conclusie die wij trekken is dat de management vaardigheden van dit team een stuk beter ontwikkeld zijn, maar ook dat als je in een mooiere omgeving mag verblijven je hier automatisch zuiniger op bent.

Voor wat betreft hun verzoek hebben wij aangegeven dat wij heel goed snappen dat ze een hostel willen hebben om kinderen te faciliteren, maar dat we dit nooit als een big-bang zullen gaan realiseren, maar in kleine stapjes. En dus zullen beginnen met een klein aantal bedden en pas als die allemaal vol zitten, we verder uit gaan bereiden. Het zal dus een gefaseerde bouw worden. Ook benadrukken wij dat het een project moet zijn wat we samen realiseren, waarbij niet alleen de leraren betrokken worden, maar juist ook de ouders en de community. Om ze vanaf het begin af aan mede verantwoordelijk te maken. Dat we niet werken met architecten en project-ontwikkelaars, maar liefst met de lokale aannemer die ze zelf vertrouwen en die door de community terecht gewezen zal worden, als hij niet levert. Liefst ook nog vader van een van de kinderen van de school.

En we doen de suggestie om te starten om de leegstaande lokalen die ze nu hebben in eerste instantie te gebruiken als hostel-faciliteit, zodat we alleen sanitair hoeven toe te voegen en daarmee een start hebben. Abraham luistert aandachtig. Het is een heel andere aanpak dan wat hij op papier gezet had, maar hij wordt enthousiaster en enthousiaster. 'I think this can really work, this is a great approach.'

Daarna worden we voorgesteld aan de drie leraren, naast Abraham. Het is een enthousiaste jonge dame die er pas twee weken werkt en twee passie-volle gedreven

leraren die al bijna twintig jaar voor de school werken. Een goede basis. We benadrukken het belang van goede en gedreven leraren.

Vervolgens worden we ook nog voorgesteld aan de SGB, de ouderraad. Het is erg positief dat ze in volle getalen aanwezig zijn. Bij hen benadrukken we de rol van ouders en benoemen dat we daar in Afrika vaak een beetje teleurgesteld in zijn. Dat ouders met ouders moeten praten over het belang van opvoeden, de vorming van kinderen, het belang van onderwijs. En vervolgens benadrukken we ook dat we met de community samen willen werken. We raken precies de juiste snaar. Ze luisteren allemaal aandachtig, waaronder een oude grijze man. Hij is stamhoofd, spreekt nauwelijks engels. Maar we hadden erg veel contact en begrepen elkaar prima. Hij vindt het fantastisch, juist ook onze aanpak. Een zeer waardevolle ontmoeting.

Daarna hebben ze een ceremonie opgetuigd, zoals ze dat hier doen. Met veel geklap, formeel vertoon, announcements en votes of thanking. En tussendoor kindjes die rijmpjes opzeggen, stukjes voordragen uit 'Long walk to freedom' en zang en dans. Het is zoals altijd een heerlijke beleving.

Tenslotte sluiten we af met een rondje door alle klaslokalen en gebouwen. We krijgen ruim de mogelijkheid om foto's te maken en keren dan weer huiswaarts. Aanstaande maandag hebben we een vervolgontruiming met Abraham vergezeld door een lokale aannemer (dat is ter plekke geregeld). Edgar gaat een eerste ontwerp maken en dan zullen we maandag gaan bekijken wat voor prijs daar uit komt rollen.

Ons hoofd tolt van alle nieuwe indrukken als we weer richting de lodge koersen. Edgar gaat dit weekend een mogelijk ontwerp maken op basis waarvan een lokale aannemer een prijs kan maken. De lokale aannemer is tijdens ons bezoek benaderd en zullen we maandag treffen samen met Abraham in Swartwater. To be continued...

Heel hartelijke groet namens ons allemaal uit Swartwater,
Jordie

p.s. Ons rekeningnummer is NL30RABO0302654259 op naam van Stichting Britt Helpt. Wij zijn blij met iedere donatie, hoe groot of klein ook, eenmalig of structureel. Wij zijn het best bereikbaar via sms op +31619923285. Mijn telefoon is ook redelijk in de lucht inmiddels (+31620562837).

